

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2022, č. j. MV-153516-5/SO-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2023, č. j. 55 A 60/2022-75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení o kasační stížnosti se pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2023, č. j. 55 A 60/2022-75, a rozhodnutí žalované ze dne ze dne 16. 9. 2022, č. j. MV-153516-5/SO-2022.
- II. Žalobci **se ukládá** zaplatit ve lhůtě **7 dnů** od doručení tohoto rozhodnutí České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „prvostupňový orgán“) rozhodnutím ze dne 13. 9. 2019, č. j. OAM-7516-20/PP-2019, zamítlo žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce nebyl rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a stanovilo mu lhůtu k vycestování.

[2] Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2019, č. j. MV-164358-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalovaná odvolání žalobce a potvrdila tak prvostupňové rozhodnutí.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 17. 8. 2021, č. j. 57 A 3/2020-60, zamítl.

[4] Rozhodnutí krajského soudu a žalované posléze zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 314/2021-47, pro nedostatky ve zjišťování skutkového stavu a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná na základě tohoto rozsudku zrušila rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti žalobce a věc mu vrátila k dalšímu řízení.

[5] Ministerstvo vnitra v tomto dalším řízení vyzvalo žalobce, aby doložil, že je rodinným příslušníkem občana EU. Učinilo tak proto, že v mezidobí zemřela matka žalobce, která byla původním rodinným příslušníkem, k němuž se vázala žádost žalobce. Dále měl žalobce doložit platný doklad o zdravotním pojištění.

[6] Následně ministerstvo žádost žalobce zamítlo a stanovilo lhůtu k vycestování, neboť žalobce nedoložil náležitosti požadované § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, protože nedoložil platný doklad o zdravotním pojištění a neoznačil žádného občana EU, který měl být jeho rodinným příslušníkem. Odvolání žalobce žalovaná zamítla a rozhodnutí ministerstva jako správné potvrdila.

[7] Tomu se žalobce opět bránil žalobou ke krajskému soudu, který ji však shora označeným rozsudkem zamítl.

[8] Žalobce (stěžovatel) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že denně pečuje o svou nezletilou dceru, která strávila většinu svého dosavadního života v České republice a v současné době zde studuje. Její matka odcestovala zpět do Ruska. V případě, kdy by byl nucen vycestovat z České republiky, musela by jej dcera pravděpodobně následovat. To by vedlo k vytržení z jejího přirozeného prostředí a přerušení studia, včetně přetrhání všech vazeb. Rovněž poukázal na skutečnost, že v současné době tvoří společnou domácnost se svou sestrou, která zde žije – i s ohledem na to poukazuje na nepřiměřený zásah do rodinného života jak svého, tak své dcery a rovněž sestry.

[10] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku byly v posuzované věci splněny.

[12] Úvodem soud připomíná mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační

pokračování

stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[13] Podle tohoto ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek za současného splnění dvou podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[14] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku tvrdil, že výkon napadeného rozhodnutí by pro něj znamenal zásah do práva na rodinný život, neboť by v blízké době musel opustit území České republiky. Přestože se s rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nepojí okamžitá povinnost opustit území České republiky a k setrvání mimo její území by mohl být stěžovatel bezprostředně donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění či povinnosti opustit území České republiky, nemůže být tato skutečnost důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl (viz např. usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, či ze dne 11. 3. 2019, č. j. 5 Azs 36/2019 - 25), „[j]en stěží lze totiž předpokládat, že stěžovatel má předejít případné zmiňované újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu na území Evropské unie na určitou dobu“.

[15] Pokud by tedy stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno nebylo a právní účinky napadeného rozhodnutí by do konce řízení o kasační stížnosti nebyly odloženy, existuje reálné nebezpečí, že by stěžovatel byl nucen před meritorním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky, kde pečuje o svou nezletilou dceru. Soud vzal v úvahu právě skutečnost, že jeho dcera i sestra, se kterou žije ve společné domácnosti, oprávněně pobývá na území České republiky. Újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. lze tedy nepochybně shledat v tom, že by nemohl pečovat o svou nezletilou dceru. Ta navíc v České republice studuje, má zde povolený dlouhodobý pobyt a její případný nucený odchod za otcem do Ruska by měl negativní dopad do jejího soukromého a rodinného života.

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výkon nebo právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti může vzniknout jiným osobám.

[17] K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil například v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, v němž uvedl, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence

kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“

[18] V posuzované věci správní orgány nevyhověly žádosti stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu, neboť nedoložil náležitosti požadované § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dle soudu tak nelze dospět k závěru, že by jeho další pobyt na území České republiky nějakým způsobem bezprostředně ohrožoval veřejný zájem.

[19] Nejvyšší správní soud proto stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky napadeného rozsudku krajského soudu i jemu předcházejícího správního rozhodnutí.

[20] Pro úplnost kasační soud dodává, že žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila, ani přes výzvu soudu nepředložila požadovaný správní spis. Soudu je však situace stěžovatele známa (ostatně mnohé podklady jsou založeny ve spise krajského soudu), neboť o jeho kasační stížnosti již jednou rozhodoval. V souvisejícím usnesení ze dne 16. 12. 2021, č. j. 1 Azs 314/2021-41, pak shodně jako nyní přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, přičemž důvody pro shodný postup trvají i nyní.

[21] Soud však připomíná, že může přiznání odkladného účinku i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro jeho přiznání nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto usnesení rovněž nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti.

[22] Vzhledem k tomu, že podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, poplatkové povinnosti a stěžovatel nespadá mezi osoby osvobozené od povinnosti soudní poplatek hradit, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto usnesení. Soudní poplatek ve výši 1 000 Kč je možno uhradit v kolcích vylepením na vyznačeném místě v příloze tohoto usnesení (po připojení svého podpisu jej stěžovatel zašle zpět Nejvyššímu správnímu soudu), případně v hotovosti na pokladně soudu anebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno, závazný variabilní symbol pro identifikaci platby: 1010504123.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek: